KOMMISSIONENS GENNEMFØRELSESAFGØRELSE (EU) 2019/1277

af 29. juli 2019

om ophævelse af gennemførelsesafgørelse 2012/630/EU om anerkendelse af, at Canadas retlige og tilsynsmæssige rammer er ækvivalente med kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1060/2009 om kreditvurderingsbureauer

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1060/2009 af 16. september 2009 om kreditvurderingsbureauer ([1]), særlig artikel 5, stk. 6, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Ved artikel 5, stk. 6, i forordning (EF) nr. 1060/2009 tillægges Kommissionen beføjelser til at træffe afgørelse om ækvivalens, under henvisning til at et tredjelands retlige og tilsynsmæssige rammer sikrer, at kreditvurderingsbureauer, der er godkendt eller registreret i det pågældende tredjeland, overholder retligt bindende krav, der er ækvivalente med kravene i denne forordning, og som er underlagt effektivt tilsyn og håndhævelse i det pågældende tredjeland. For at blive anset for at være ækvivalente skal de retlige og tilsynsmæssige rammer som minimum opfylde de betingelser, der er fastsat i artikel 5, stk. 6, i forordning (EF) nr. 1060/2009.

(2) Den 5. oktober 2012 vedtog Kommissionen gennemførelsesafgørelse 2012/630/EU ([2]), med henvisning til at disse tre betingelser var opfyldt, og i betragtning af at Canadas retlige og tilsynsmæssige ramme for kreditvurderingsbureauer var ækvivalente med kravene i forordning (EF) nr. 1060/2009, der var gældende på det pågældende tidspunkt.

(3) Canadas retlige og tilsynsmæssige rammer opfylder stadig de tre betingelser, der oprindeligt var fastsat i artikel 5, stk. 6, i forordning (EF) nr. 1060/2009. Ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 462/2013 ([3]) blev der indført supplerende krav til kreditvurderingsbureauer, der er registreret i Unionen, hvorved kravene til de retlige og tilsynsmæssige rammer for disse kreditvurderingsbureauer skærpedes. Disse supplerende krav omfatter retligt bindende regler for kreditvurderingsbureauer vedrørende vurderingsforventninger, håndtering af interessekonflikter, krav om fortrolighed, kvaliteten af kreditvurderingsmetoder og præsentation og fremlæggelse af kreditvurderinger.

(4) I henhold til artikel 2, stk. 2, nr. 1), litra b), i forordning (EU) nr. 462/2013 finder de supplerende krav anvendelse ved vurderingen af ækvivalensen af tredjelandes retlige og tilsynsmæssige rammer fra den 1. juni 2018.

(5) Den 6. juli 2017 offentliggjorde den canadiske tilsynsmyndighed en »meddelelse med foreslåede ændringer til det nationale instrument 25-101 vedrørende udpegede kreditvurderingsorganisationer«, hvori det anførtes, at disse ændringer var nødvendige for at afspejle nye krav til kreditvurderingsbureauer i Unionen, således at den fortsat anerkender de canadiske retsforskrifter som ækvivalente i reguleringsøjemed i Unionen.

(6) Kommissionen anmodede den 13. juli 2017 Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) om rådgivning vedrørende ækvivalensen af bl.a. Canadas retlige og tilsynsmæssige rammer med disse supplerende krav, der blev indført ved forordning (EU) nr. 462/2013, og dens vurdering af den væsentlige betydning af eventuelle forskelle.

(7) I sin tekniske rådgivning, der blev offentliggjort den 17. november 2017, anførte ESMA, at Canadas retlige og tilsynsmæssige rammer i relation til kreditvurderingsbureauer ville omfatte tilstrækkelige bestemmelser til at opfylde målene for de supplerende krav, der blev indført ved forordning (EU) nr. 462/2013, hvis den foreslåede ændring blev gennemført i lovgivningen før den 1. juni 2018.

([1]) EUT L 302 af 17.11.2009, s. 1.

([2]) Kommissionens gennemførelsesafgørelse 2012/630/EU af 5. oktober 2012 om anerkendelse af, at Canadas retlige og tilsynsmæssige rammer er ækvivalente med kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1060/2009 om kreditvurderingsbureauer (EUT L 278 af 12.10.2012, s. 17).

([3]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 462/2013 af 21. maj 2013 om ændring af forordning (EF) nr. 1060/2009 om kreditvurderingsbureauer (EUT L 146 af 31.5.2013, s. 1).

(8) Den 29. marts 2018 offentliggjorde den canadiske tilsynsmyndighed på sit websted, at den stadig behandler de bemærkninger, der er modtaget i perioden for fremsættelse af bemærkninger, og at den agter at udsætte ændringerne af NI 25-101 til en senere dato i 2018. Den canadiske tilsynsmyndighed underrettede imidlertid Kommissionens tjenestegrene om, at planerne om at ændre det nationale instrument 25-101 vedrørende udpegede kreditvurderingsorganisationer i øjeblikket er stillet i bero uden ny tidsangivelse. Den vurdering, der ligger til grund for denne beslutning, tager derfor ikke hensyn til forventede ændringer.

(9) Ved forordning (EU) nr. 462/2013 indføres der i artikel 3, stk. 1, litra w), en definition af en vurderingsforventning, og forordning (EF) nr. 1060/2009 udvider nu visse krav, der finder anvendelse på kreditvurderinger, til at omfatte vurderingsforventninger. De canadiske rammer anerkender ikke vurderingsforventninger som et forhold, der er separat og adskilt fra en kreditvurdering, selv om der er visse henvisninger til handlinger, udtalelser og rapporter, der er brede nok til at omfatte vurderingsforventninger på et implicit grundlag.

(10) Med henblik på at styrke opfattelsen af kreditvurderingsbureauerne som uafhængige i forhold til de kreditvurderede enheder udvider forordning (EU) nr. 462/2013 ved artikel 6, stk. 4, artikel 6a og 6b, i forordning (EF) nr. 1060/2009 reglerne om interessekonflikter til at omfatte dem, der forårsages af aktionærer eller medlemmer, som indtager en væsentlig position i kreditvurderingsbureauet. Den canadiske ramme er ikke så detaljeret eller præskriptiv som EU-ordningen. Selv om der er et generisk krav om, at der skal udformes fornuftige interne mekanismer, hvis hensigtsmæssighed og effektivitet vil blive overvåget og evalueret med henblik på at afhjælpe eventuelle mangler, er der ikke noget detaljeret eksplicit krav om at håndtere interessekonflikter i relation til væsentlige aktionærer. Der er derudover ikke noget forbud mod at udstede en kreditvurdering for en enhed, hvis et bestyrelsesmedlem i kreditvurderingsbureauet eller en aktionær med mere end 10 % af aktierne eller stemmerettighederne i kreditvurderingsbureauet også ejer mere end 10 % af aktierne i den kreditvurderede enhed. Der er heller ikke noget forbud mod, at en person eller en enhed med mere end 5 % af aktierne eller stemmerettighederne i et kreditvurderingsbureau udøver konsulent- eller rådgivningstjeneste for en kreditvurderet enhed hos det pågældende kreditvurderingsbureau.

(11) Ved forordning (EU) nr. 462/2013 blev der indført nye bestemmelser for at sikre, at fortrolige oplysninger kun anvendes til formål, der vedrører kreditvurderingsaktiviteter, og at de beskyttes mod svig, tyveri eller misbrug. Med henblik herpå foreskriver artikel 10, stk. 2a, i forordning (EF) nr. 1060/2009, at kreditvurderingsbureauer skal behandle alle kreditvurderinger, vurderingsforventninger og oplysninger relateret til disse, indtil kreditvurderingerne offentliggøres, som intern viden. Canadas retlige og tilsynsmæssige rammer indeholder en definition på intern viden, men kreditvurderinger og oplysninger i forbindelse hermed anerkendes ikke automatisk som sådan.

(12) Forordning (EU) nr. 462/2013 sigter mod at øge gennemsigtigheden og kvaliteten af kreditvurderingsmetoderne. I punkt 3, underafsnit I, afsnit D, i bilag I til forordning (EF) nr. 1060/2009 indføres en forpligtelse for kreditvurderingsbureauer til at give en kreditvurderet enhed mulighed for at angive eventuelle faktuelle mangler forud for offentliggørelsen af kreditvurderingen eller vurderingsforventningen. Canadas retlige og tilsynsmæssige ramme indeholder et krav om, at et kreditvurderingsbureau skal informere en kreditvurderet enhed, uden angivelse af om det skal ske i løbet af arbejdstiden, om de kritiske oplysninger og de vigtigste overvejelser, som vil blive lagt til grund for vurderingen, inden offentliggørelsen heraf, selv om der ikke er etableret en tidsramme, inden for hvilken den kreditvurderede enhed kan reagere.

(13) Ved forordning (EU) nr. 462/2013 indføres der beskyttelsesforanstaltninger i artikel 8, stk. 5a og stk. 6, litra aa) og ab), og stk. 7, i forordning (EF) nr. 1060/2009 for at sikre, at enhver ændring af vurderingsmetoder ikke resulterer i mindre strenge metoder. Selv om det i Canadas retlige og tilsynsmæssige rammer kræves, at kreditvurderinger udstedes i overensstemmelse med metoder, der er stringente, systematiske, kontinuerlige og underlagt validering, er der ikke noget eksplicit krav om, at ændringer af kreditvurderinger udstedes i overensstemmelse med offentliggjorte metoder. Kreditvurderingsbureauer er ikke forpligtet til at høre markedsdeltagerne om ændringer af deres metoder eller korrigere fejl heri. Der er heller ingen udtrykkelige krav om, at tilsynsmyndigheden, andre myndigheder eller berørte enheder skal underrettes om fejl i en metode, som kunne have indvirkning på dennes vurderinger.

(14) Forordning (EU) nr. 462/2013 styrker kravene vedrørende præsentation og offentliggørelse af kreditvurderinger. I henhold til artikel 8, stk. 2, og punkt 2a, underafsnit I, afsnit D, i bilag I til forordning (EF) nr. 1060/2009 skal der ved et kreditvurderingsbureaus offentliggørelse af vurderingsmetoder, vurderingsmodeller og de vigtigste udgangshypoteser medfølge en klar og letforståelig vejledning, der forklarer hypoteser, parametre, tærskler og usikkerheder vedrørende modellerne og vurderingsmetoderne, som anvendes i kreditvurderingsprocessen. I henhold til Canadas retlige og tilsynsmæssige rammer er der ikke strenge krav, som sikrer, at der til en kreditvurderingsforanstaltning og -metode medfølger en tilstrækkelig vejledning. Der er heller ikke noget eksplicit krav om, at et kreditvurderingsbureau skal fremhæve i kreditvurderingen, at vurderingen udtrykker bureauets opfattelse, og at man kun bør forlade sig på denne indtil en vis grænse.

(15) Med henblik på at styrke konkurrencen og begrænse mulighederne for interessekonflikter i kreditvurderingssektoren indføres der ved forordning (EU) nr. 462/2013 et krav i underafsnit II, afsnit E, i bilag I til forordning (EF) nr. 1060/2009 om, at kreditvurderingsbureauernes vederlag for udstedelse af kreditvurderinger og levering af

accessoriske tjenester ikke bør være diskriminerende og skal være baseret på faktiske omkostninger. Det kræves, at kreditvurderingsbureauer skal offentliggøre visse finansielle oplysninger. Canadas retlige og tilsynsmæssige rammer indeholder ingen systematiske krav til kreditvurderingsbureauer om at forelægge prissætningspolitikker enten for tilsynsmyndigheden eller for de kreditvurderede enheder, selv om tilsynsmyndigheden kan anmode om disse oplysninger i tilfælde af en undersøgelse. Desuden er der intet krav om, at vederlag, der opkræves af kunder, skal være baseret på omkostninger og ikke må være diskriminerende.

(16) På baggrund af de gennemgåede faktorer opfylder Canadas retlige og tilsynsmæssige rammer for kreditvurderingsbureauer ikke alle de betingelser for ækvivalens, der er fastsat i artikel 5, stk. 6, andet afsnit, i forordning (EF) nr. 1060/2009. De kan således ikke anses for at være ækvivalente med de retlige og tilsynsmæssige rammer, der er fastsat i den pågældende forordning.

(17) Gennemførelsesafgørelse 2012/630/EU bør derfor ophæves.

(18) Foranstaltningerne i denne afgørelse er i overensstemmelse med udtalelsen fra Det Europæiske Værdipapirudvalg —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Gennemførelsesafgørelse 2012/630/EU ophæves.

Artikel 2

Denne afgørelse træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Udfærdiget i Bruxelles, den 29. juli 2019.

På Kommissionens vegne
Jean-Claude JUNCKER
Formand